

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/183/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210553
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3512210553.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivice Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v spore o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č. k. 10C/294/2012-121 zo dňa 11. septembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 125 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 495 Eur, z titulu nečinnosti súdu v exekučnej veci na podklade zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Návrh žalobca odôvodnil tým, že vo veci povinnej A. O. podal návrh na vykonanie exekúcie na jej majetok z titulu zmluvy o úvere. V exekučnom konaní je povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti. Nesprávny úradný postup bol spôsobený tým, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov a jeho úradný postup bol príčinou vzniku materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 10C/294/2012-72 zo dňa 20.06.2013 zamietol návrh v celom rozsahu. Na odvolanie navrhovateľa odvolací súd uznesením č.k. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že dňa 05.12.2012 bolo žalovanému doručené poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Súd prvej inštancie sa v ďalšom oboznámil s podaniami účastníkov konania spolu s prílohami, spisovým materiálom tamojšieho súdu č.k. 11Er/703/2010, znaleckým posudkom č. 1/2014 Ekonomickkej univerzity v Bratislave, Znalecký ústav zo 17.01.2014, pričom zistil nasledovný skutkový stav. Dňa 20.01.2010 bol vydaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., ktorý uložil A. zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.02.2010. Dňa 15.07.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z titulu rozhodcovského rozsudku. Dňa 04.10.2010 súd prvej inštancie vydal poverenie pre súdneho exekútora na vymoženie uloženej povinnosti 1.098,02 Eur, so zmenkovým úrokom vo výške 348,62 Eur, zákonným úrokom vo výške 6,00 % ročne zo sumy

1.098,02 Eur od 23.10.2009 do zaplata. Dňa 30.09.2010 tento súd uznesením č.k. 11Er/703/2010 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti zmenkového úroku presahujúceho 348,62 Eur. Uznesenie bolo napadnuté odvolaním, ktorý oprávnený neskôr zobral späť, preto nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2011. Neskôr dňa 27.07.2011 súd prvej inštancie ako súd exekučný uznesením č.k. 5Er/80/2011-13 exekučné konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.08.2011. Právne súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) a d), § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1,

§ 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 a § 19 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoj nárok. Konštatoval, že v konaní neboli preukázané základné predpoklady pre skúmanie úradného postupu súdu vo veci udelenia poverenia pre vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá bola vedená na exekučnom súde pod sp.zn.: 11Er/703/2010. Z priloženého spisu súd zistil, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané necelé tri mesiace po podaní žiadosti, čo nemožno považovať za také prieťahy v konaní, ktoré by efektívne mohli spôsobiť nenapraviteľný škodový následok pre žalobcu, keď vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku nastala dňa 18.02.2010 a exekútor podal žiadosť na udelenie poverenia exekúcie až v 15.07.2010, teda päť mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Okrem toho žalobca do skončenia dokazovania ani nepredložil žiaden relevantný doklad, že si svoj nárok riadne uplatnil u žalovaného, hoci ho súd na to v rámci predvolania na pojednávania riadne vyzýval, keď ho žiadal, aby predložil všetky originály dokumentov súvisiacich s prejednávanou vecou. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože si žiadne neuplatnil.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvej inštancie spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok, nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a mári jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani

k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvej inštancie, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p.. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdajov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvej inštancie napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zjavné akou úvahou súd prvej inštancie dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvej inštancie však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č.1/2014, ktorým je jednoznačne preukázané že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie majetku vo výške určenej posudkom. V súvislosti s tvrdeniami uvedenými v žalobe žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom na vznik škody a jej príčinnú súvislosť. Podľa žalobcu súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvej inštancie nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

3. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Od 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov a v zmysle § 470 ods. 1 CSP platí Civilný sporový poriadok aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil správne v súlade so zásadami uvedenými, v tom čase platnom ustanovení § 132 O.s.p, zodpovedajúcemu ust. § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a Exekučného poriadku žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania práva nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Žalobca v odvolaní namietal, že v konečnom rozhodnutí o veci (v rozsudku) rozhodol súd prvej inštancie aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy, pretože rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu nebolo právoplatné a jeho vydaním súd prvej inštancie predbehol účinky jeho právoplatnosti. Takého správanie, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalobcu ako nedôvodnú. V danej veci rozhodoval súd prvej inštancie o návrhu žalobcu na prerušenie konania samostatným uznesením, proti ktorému podal žalobca aj samostatné odvolanie.

10. V ustanovení § 14 O.s.p. platného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ktoré ustanovenie bolo prevzaté a len formulačne upravené do ust. § 49 CSP, sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Opätovná námietka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vydal vylúčený sudca, predstavoval samostatný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. platného v čase podania odvolania. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd. Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Trenčín JUDr. Andrejovi Stachovičovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/387/2012-10 zo dňa 18.10.2012 rozhodol, že tento sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Z vyjadrenia zákonného sudcu JUDr. Andreja Stachoviča vyplýva, že vo veci sa necíti byť zaujatý a spisy z agendy Er mu neboli pridelované. Nebola preto zistená žiadna z okolností, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania tejto veci, ako bolo konštatované aj v rozhodnutí Krajského súdu Trenčín zo dňa 02.07.2014 č.k. 6Co/691/2013-97 ako aj v uznesení Krajského súdu Trenčín zo dňa 06.05.2013 č. k. 6Co/176/2013-51. Odvolací súd v konaní nezistil žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu nemôžu byť úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvej inštancie svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, pretože táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednáwanej veci, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

11. Súd prvej inštancie nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 11.09.2014, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu a právneho zástupcu žalobcu.

12. Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu inštancie konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedal všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania. Ten riadne doručil žalobu žalovanému spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril. Vyjadrenie žalovaného bolo žalobcovi riadne doručené. Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p., účinného v čase rozhodovania súdom prvej inštancie, vykonal súd písomne a toto doručil právnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému. Predvolanie

na pojednávanie prevzal právny zástupca žalobcu a žalovaný v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním. Žalovaný, ktorý sa z neúčasti ospravedlnil, ani nežiadal o odročenie pojednávania. Právny zástupca žalobcu sa z neúčasti ospravedlnil, navrhol zrušenie pojednávania a spolu s týmto podaním podal návrh na prerušenie konania. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 11.09.2014 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania.

13. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súd prvej inštancie okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

14. Odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré súd prvej inštancie vykonal a oboznámil na pojednávaní. V tomto smere nie je tvrdenie žalobcu pravdivé. Na prejednanie veci nariadil súd prvej inštancie pojednávanie pri zachovaní zákonnej lehoty na jeho prípravu po splnení všetkých procesných povinností. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17NcC/387/2012-10 zo dňa 18.10.2012 o nevyklúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci dňa 05.12.2012 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/691/2013-97 zo dňa 02.07.2014 prevzal právny zástupca žalobcu dňa 21.07.2014. Tieto vykonateľné uznesenia sú v ďalších štádiách konania pre súd prvej inštancie záväzné a tento súd bol povinný v prejednávanej veci ďalej konať aj napriek tomu, že žalobca aj prípadne podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo. V čase pojednávania teda na strane žalobcu a ani jeho právneho zástupcu neexistoval dôvod na zrušenie pojednávania a prerušenie konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p., účinného do 30.06.2016, umožňovalo súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávania zúčastniť sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlniteľnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Za daného procesného stavu súd prvej inštancie umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednania veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, vykonať zhnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvej inštancie, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny. Zo skutočností a postupov súdu prvej inštancie v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvej inštancie neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Odvolaciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

15. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nesplnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neuniesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má strana sporu dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi stranami sporu. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť

štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

16. Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou, sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc z jeho jednotlivých ustanovení predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje, nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín v konaní

sp. zn. 11Er/703/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinnou A. O. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, k zaplateniu ktorej bola povinná zaviazaná rozsudkom Slovenskej rozhodcovskej, a.s. zo dňa 20.01.2010. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevykonalnou a nevykonateľnou.

17. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní určuje Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I ÚS 27/02, IÚS 197/03, I ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti nemožno považovať za prieťahy v konaní, ktoré by mohli viesť k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu.

18. Odvolací súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. V čase začatia exekučného konania a jeho priebehu bolo toto konanie upravené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a poverenie vydá. Pokiaľ aj súd prvej inštancie v predmetnej veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie na časť vymáhanej pohľadávky po zákonom stanovenej lehote 15 dní, nie je táto skutočnosť dostatočným dôvodom na uplatnenie nároku pre priznanie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

19. Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

20. V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

21. Vzhľadom k tomuto záveru je potom bez právneho významu aj znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý predložil žalobca.

22. Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebol zistený nesprávny úradný postup. Za splnenia všetkých procesných povinností, ktoré vykonal tento súd v súlade s príslušnými ustanoveniami vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku o konaní, prejednaní a rozhodnutí veci, keď účastníkov riadne poučil o možnosti označiť a predkladať dôkazy a na pojednávaní vyhlásil dokazovanie za skončené, nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a ani k porušeniu práva na kontradiktórny súdny proces.

23. Odvolací súd poukazuje na to, že niektoré odvolacie dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsahol odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvej inštancie, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvej inštancie v danej veci.

24. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie za aplikácie § 142 ods. 1 O.s.p., platného v čase rozhodovania vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, účinného od 01.07.2016 potvrdil.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému trovy konania v odvolacom konaní nevznikli, a preto mu ich odvolací súd nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :
- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).